



Abonnement, naročnina (6 števil) L. 10.

Krepka v Tereziјine stopinje

Molimo v družbi sv. Janeza Boska.

Mesečni namen molitve, določen od sv. očeta: Prepojitev z duhom Apostolstva molitve.

Mesečna vaja: Zaupaj neomajno v Terezijino pomoč iz sedanjih stisk.

Posebni namen molitve Terezijine družine: Ohrani nas sv. Terezija, do zadnjega hipa življenja v posvečujoči milosti božji!

TEREZIJINA MISEL: „Če govorimo o spokornem življenju, ne mislimo pri tem velikih spokornih del svetnikov. Nezmožna sem, da bi posnemala one velike duše, ki so se strogo pokorile že od svoje najnežnejše mladosti. Zadovoljila sem se kar s tem, da sem se vadila odpovedati se svoji lastni volji, nikomur ne ugovarjati, neopazno izvrševati mala dela ljubezni in podobnega več. S tem, da sem se zvesto vadila v takih malenkostih, sem se pripravljala na svoj lepi, vzvišeni poklic neveste Jezusove. Ne morem dopovedati, koliko je to čakanje pripomoglo, da sem polagoma rasla v samozatajevanju, v ponižnosti in drugih krepostih. (Pov. duše 6. pogl.)

Srečna sem v misli, da se lahko vadim v uboštvu. Prav v tem je ubošтво, da ne pogrešamo le prijetnih in koristnih stvari, ampak da nimamo niti potrebnih, takih, ki se nam zde nujno potrebne.

Močno sem se tudi trudila, da bi se nikdar ne opravičevala. Zelo, zelo težko je bilo to... Moja prva zmaža ni bila bogve kako velika. (7. pogl.)

V veliko tolažbo mi je bilo v te-

žavnih dneh, da sem smela vsak dan iti k sv. obhajilu! O, kakšna sladkost!... (8. pogl.)

So ljudje, ki vse črno vidijo in vzamejo vse od temne strani, tako, kot jih najbolj boli. Pri meni je ravno nasprotno. Povsod vidim le sončno plat. Če imamo samo trpljenje, brez žarka, se pa tudi tega veselim. (Nasvefi in spomini).

Res je: življenje je polno žrtev. Pa čemu bi tu doli iskali sreče? Ali ni življenje le „noč v slabem prenočišču“, kakor pravi naša sv. mati Terezija?

Priznam: moje srce hrepeni po sreči. Spoznavam pa, da nobena stvar ne more pogasiti te žeje. Nasprotno: čim bolj bi pila iz tega valjivega vira, tem bolj bi bila žejna.

Poznam studentec: „kdor iz njega pije, je še žejen“ (Sir 24, 29). A ta žeja je sladka in jo vedno lahko utišamo. Ta studentec je trpljenje, ki ga pozna samo Jezus... (2. pismo s. Mariji presv. S.)

Dobri Bog bo v nebesih izpolnil vse, kar bom hotela, zato ker na zemlji nikoli nisem ravnala po lastni volji." (Nasv. in opomini).

Vse šolske in pisarniške potrebščine dobite najceneje v Mladinski založbi, Stari trg 30.



Jubilej krščanske ljubezni



vseh potrebah in nesrečah človeštva je Cerkev vedno prva, ki hiti na pomoč. Vera velevala ljubezen, ljubezen pa je za čuda iznajdljiva.

Posebno bolniki, reveži in otroci so njeni ljubljenci. Kar imajo omikani narodi res učinkovitih in trajnih človekoljubnih naprav, so vse sad krščanske ljubezni. Večji narodi imajo naravnost monumentalne ustanove, kjer tisoči in desettisoči prejema duhovno in telesno pomoč.

Čim močnejša je ljubezen do Boga, tem plodovitejša je tudi dejavna ljubezen do bližnjega. Večje ali manjše število človekoljubnih naprav je precej točno merilo verske vneme naroda. Milosrčnost in apostolski oženj pa sta merilo božje ljubezni v posameznikih.

Kakor hitro se je sv. Mala Terezija ob zori življenja vsa darovala Gospodu, da mu nikoli več ni odklonila nobene žrtve, Ga je takoj tudi vzljubila v revežih, v trpečih, v grešnikih in v dušah, ki so v nevarnosti večnega pogubljenja. Telesno ali dušno obteženi, vsi globoko ganejo njeno nežno čuteče srce.

Kako jo poznajo! Doma ali na ulici ne more mimo reveža, ne da bi mu pomagala. „Ko bi bila bogata,“ priznava prostodušno, bi bila pogostila vse potrebne, ki bi jih videla.“ Ves teden se veseli dne, ko prihajajo na vrata reveži in jim sme ona streči.

Še bolj pa jo skrbe njihove duše. Kako je molila za zločinca Pranzinija. Pet let ne pozabi pohabljenega moža, ki ni maral njenega daru, pa zato moli zanj na dan prvega obhajila. Reveže in bolnike obiskuje na domu in jim na vse načine lajša trpljenje. V bolezni uboge matere se zavzame za njene otroke, jih vzgaja in poučuje v krščanskem nauku. A od dne, ko ji zdrzne pogled na okrvavljeno križano roko Gospodovo na majhni podobici, jo prešine neutolažljiva žeja po dušah. „Žejen sem grešnikov, duši!“ postane tudi njena strast in namen življenja in trpljenja. Za duše gre v samostan. Za duše daruje kapljico za kapljico svojo blestečo mladost. Za duše moli. Za duše gori in se žrtvuje. Za duše doprinaša Kalvarijo svoje bolezni. Za duše dá življenje: da jih pokloni odrešene in rešene svojemu ženinu. Tako ji velevala ljubezen.

Če prav za življenja ni ustanovila nobene človekoljubne naprave, jih je pa toliko več po smrti iz nebes. Ene je navdihnili, druge

čudovito podprla in razvila. Tudi v Lizijeju ob njeni veličastni baziliki, je vstala krepka mladinska naprava po zgledu don Boskovih zamisli za dečke, ki žele postati duhovniki in misijonarji.

Na Kodeljevem v Ljubljani pa si je poleg Mladinskega doma, zopet sama sezidala prelepo svetišče, od koder izžareva svoje milosti in skrivnosten vpliv. „Da bi bilo rešenih kar največ duš!“ Te želje se uresničujejo, jasno tudi tu kot povsod, kamor pride. Don Boskovo geslo: „Daj mi duše, drugo vzemi!“ je tudi njeno geslo. In tisoči že spričujejo čudovito dobrodejnost njenega vpliva in njenega varstva, ki ga neprestano vrši nad našim narodom.

Grozote prve svetovne vojne so priklicale v življenje Mladinski dom na Kodeljevem. Še mnogo več dela bo v njem po tej vojni. Naj nam velika Čudodelka ohrani dom in svetišče tudi skozi zadnjo preizkušnjo. Naj razgrne svoj plašč nad ves naš bičani narod.

Mi pa ji izročimo telo in dušo. Ne samo v varstvo, tudi v vodstvo. „Moja pot je varna!“ kliče svetnica tudi vsem Slovencem. Verujemo ji in se ji zaupajmo! Ne bomo prevarani.

Po sv. Mali Tereziji bomo zagotovo obvarovani!

Dr. Srečko Zamjen

Mladinskim domovom

Mladinski domovi, spomini
Let sreče, brezskrbne mladosti!
A zdaj, ko živim v bolečini,
Duh misli na davne radosti.
Imena se vaša blestijo
Na nebu ko zvezdice zlate;

Sadovi mi v duši zorijo,
Ki priča so setve bogate.
Imel sem v vas varno zavetje,
Dom, kjer sem z radostjo prebival.
O, vedno še klije mi cvetje
Mladosti, ki sem ga zalival.

Gregor Mali

Iz skromnih početkov



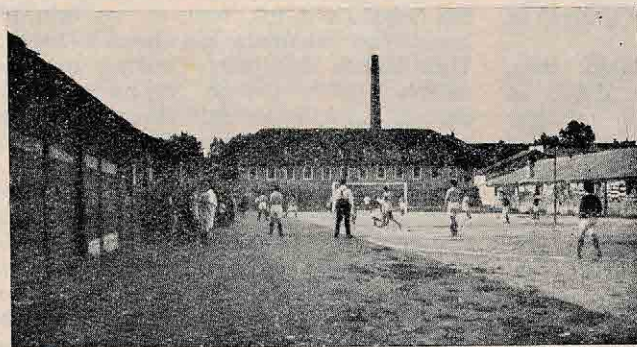
elike, koristne naprave rastejo navadno vedno iz majhnih, skromnih začetkov. Tudi Mladinski dom na Kodeljevem je v svojih prvih petindvajsetih letih hodil po tej poti. Saj so nam še živo v spominu oni dve dolgi in nizki baraki tam ob Ljubljani za vojaškim skladiščem. V eni je bila kapelica Marije Brezmadežne, v drugi dvorana in par skromnih prostorov za mladince in še kakšen kofiček za stanovanje. In v teh skromnih, revnih prostorih so sinovi sv. Janeza Boska z veliko požrtvovalnostjo prijeli za delo in zaorali ledino za ves takratni moščanski okoliš, kateremu se je močno poznalo, da mu je manjkalo verskega in prosvetno vzgojnega ognjišča. Pa je kmalu prav v onih bornih barakah vzbrstelo novo versko življenje, mladina se je z veseljem oklenila oltarja in po mladincih njihove družine, tako da so se razmeroma hitro pokazali prvi uspehi duhovnega preroda kot podlaga nove farne skupnosti.

Vsako dobro delo je tudi božje delo, zato je deležno božjega blagoslova in najde hitro ne le iskrene občudovalce, ampak tudi vnete sodelavce in podpornike. Tako ustanova raste, se krepi in razvija navzlic grenkim preizkušnjam in prav preko najrazličnejših

težav v veliko delo za kraljestvo božje na zemlji. Le pogledjmo na pr. na skromne začetke bolnišnic, ki jih je začel graditi sv. Janez od Boga. Koliko je revež garal, beračil in gradil tako rekoč iz nič — in vendar kakšna velika svetovna ustanova bolnišnic se je razvila iz teh njegovih prvih preprostih oskrbovalnic. P. Gemelli, rektor milanske univerze Presv. Srca je s 50 lirami v žepu začel z načrti te prelepe in prekorsne svetovne univerze. Enako je sv. Janez Bosko začel svoje delovanje kar na travniku, potem pod leseno šupo — in kaj so danes njegove ustanove! Začeti je treba in vztrajati; kjer je dober namen, božja previdnost nikoli ne prevara. Seveda — brez težav pa ne gre.

Tako je tudi Mladinski dom v svojih 25 letih vzrastle iz skromnih začetkov v barakah v veliko duhovno torišče s svojimi mladinskimi ustanovami, zlasti pa s svojim prelepim svetiščem sv. Terezije D. J., ki ni le krajevnega pomena, ampak je prvo vsenarodno svetišče na čast tej izvoljenki božji.

Velike so naloge Mladinskega doma. Čim bolj neizprosni je boj za mladino, ki jo hočejo odtujiti Bogu in Cerkvi, tem bolj je



V barakah; desno kapelica, levo dom in gledišče.

treba zastaviti vse sile, da se mladina oprime življenjskih duhovnih vrednot in po enotnih načelih K. A. neustrašeno gradi sebi in domovini boljšo bodočnost. Cilj je eden, sredstva so raznovrstna. Nikdo jih ne sme omalovaževati. Bog gotovo ni kar tako slučajno poklical sv. Janeza Boska v mladinski apostolat prav v teh naših dneh. Mladinski dom vrši svoje veliko poslanstvo za zdravo, versko vzgojo mladine ter obeta še boljši razvoj. Delo, ki raste iz bornih začetkov in v skromnih okoliščinah ter iz čistega namena, je gotovo plodonosno in blagoslovljeno.

Vedno bolj raste tudi krog iskrenih prijateljev in vnetih sodelavcev, ki delu izkazujejo svojo naklonjenost in podporo. Naj bo ob tej priložnosti izrečena prav pristrčna zahvala in iskren „Bog plačaj!“ vsem, ki so na kakršen koli način duhovno ali gmočno doprinesli svoje žrtve pri izgradnji Mladinskega doma in svetišča sv. M. Terezije. Zavest, da njihovo sodelovanje ni šlo v prazno, vzbuja zaupanje, krepi voljo za nadaljevanje bogoljubnega dela. Naj sv. Terezija D. J. iz svojega svetišča varuje in podpira naše delo, varuje mladino in njene družine in naj trosi obilen rožni dež božjih milosti na cerkev, dom in ves okoliš in na vse svoje častilce širom naše domovine.

Ivan Špan, salezijanski inspektor

Četrt stoletja

Od lesenih barak do novega doma

Petindvajset let!

Kaj je to? V večnosti kaplja. Dolga doba v tem človeškem življenju. Potoki znoja, morje trpljenja v delu. A uspeh? Včasih zelo viden in blagosen čisto le skrit in neupoštevani. Vedno pa zavisni od božjega blagoslova in pravega namena pri delu.

Letos na Brezmadežno praznuje Mladinski dom na Kodeljevem svojo petindvajsetletnico obstoja in dela. Mislimo, da lepega, uspešnega dela.

Gorčično zrno, pred petindvajsetimi leti vrženo v sredo razrvanih povojnih slovenskih razmer, je poginilo in se razraslo v krepko drevo, ki že prinaša obilnih sadov. Bogu in Mariji hvala! In sveti Mali Tereziji!

Starejši okoličani iz Vodmata, Sela, Most in Zelene jame se še dobro in z veseljem spominjajo njegovih začetkov v zapuščenih vojaških barakah tam poleg oskrbovališča. „To so bili časi,“ pravijo. „Vse je bilo tako revno, kot v betlehemskega hlevčka, pa vendar tako domače in prisrčno.“ Koliko nepozabnih spominov je navezanih na one prve čase!

Kje? S čim?

Mladinski dom se je rodil iz potreb povojnih razmer. Grozne in neverjetno globoke so bile rane, ki jih je zasekala slovenski domovini že tudi prva svetovna vojna. Najbolj so trpeli otroci in mladina. Saj je bilo po uradni statistiki samo vojnih sirot nad 16.000. In koliko še druge ogrožene, večji del sami sebi prepuščene mladine.

To je bilo treba zbrati, jo po šoli zaposliti in vzgojiti v kleno нравnem, verskem in slovenskem duhu. V letih po vojni pa jo, vsaj najbolj potrebne, tudi prehraniti.

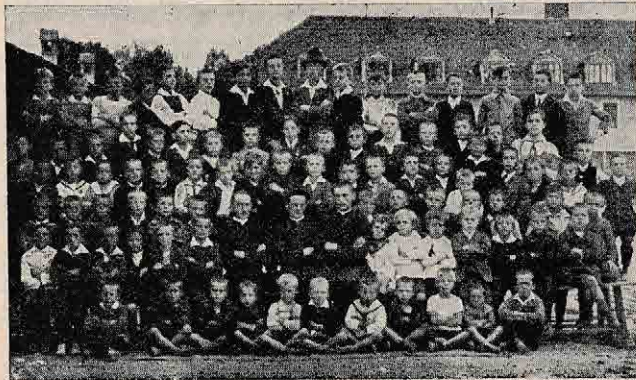
Tako so se salezijanci v začetku 1919 odločili, da odpro v Ljubljani mladinski dom. Seveda, pri tem so mogli računati zgolj na katoliško dobroteljskost.

Dolgo so iskali primerne prostora na obrobju Ljubljane. Pa pokaže nekoč za vse dobro vedno vneta moščanski župan, zdaj že pokojni Jože Oražem tja čez Ljubljano na kup zapuščenih vojaških barak nasproti Hribarjeve tovarne.

Takoj so se lotili dela. Demobilizacijska komisija z inž. Remcem na čelu je brezplačno odstopila pet lesenih barak. Tudi lastnik zemljišča, Društvo za bolne na pljučih, jim je šel na roko. Z delavci, ki jih je dala brezplačno na novo ustanovljena slovenska vojska, smo dve srednji baraki podrli in s tem materialom priredili v ostalih treh prostorno kapelo, kar zavidljivo gledališko dvorano, pa še kuhinjo z obednico, učilnice in ostale prostore za mladince in vodstvo. Tesno je bilo pa mrzlo. Prvo zimo je še pošteno silil sneg pri špranjah in oknih, dokler nismo pozneje stanovanjskega dela naznotraj ometali.

Dotlej so bili v barakah konjski hlevi. Pa je vrla meščanska učiteljica gđc. Skuljeva pripeljala svoje punčke, in so vam ribale in drgnile, dokler se ni pokazal prvotni leseni pod. Moščanski in vodmatski konec Ljubljane se je veselo razgibal. Vse dobre družine so teknovala,

da bi pomagale mladinskemu domu čim prej na noge. Okrog Štrukljeve mame, Zormanove Ančke, Dolničarjeve, Karpetove, Slapšakove, Teršinarjeve, Kocmurjeve gospe, Terčkovih sester, Virjentove Cilke in drugih se je zgrnil cel kader požrtvovalnih in delavnih sotrudnic, ki še danes pridno pomagajo Mladinskemu domu.



Prvi nasad (1919)

S polno paro na delu

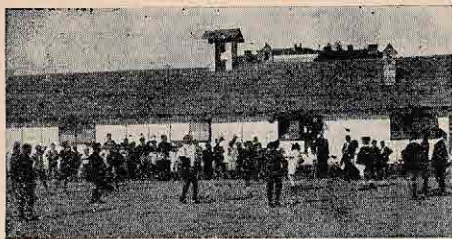
Od prvih dni, ko so se oglasile v barakah žaga in kladivo, se je oglasil tudi okoliški živžav, vsak dan več. To je vedno tako. V mladinski dom ni treba nikoli vabiti, otroci ga sami najdejo. Vse življenje v njem je na podlagi ljubezni, ki ima sama največjo privlačno silo za mlada srca. Starši in otroci so se razveselili, ko so videli kako potreben in prijeten dom se pripravlja nalašč zanje. Zato so se ga tudi s tako ljubeznijo oklenili od prvega dne.

Najprej je oživelu prostorno igrišče. Tega ne sme nikjer manjkati. To so pljuca ml. doma. Gugalnica, kegljišče in kar dva vrtiljaka, to je bilo veselja, za večje in za malčke. Polagoma se je vsa okoliška moška mladina do 14. leta in še čez zgrinjala v prostem času v mladinski dom.

Ko so se uredili prostori, se je samo po sebi vpeljalo tudi raznovrstno delovanje doma. Vsak deček je našel svoje mesto, svojo zaposlenost. Pomoč pri učenju, knjižnica, petje, glasba, deklamacije, oder, telovadba: vse to so uspešna sredstva, da posredujejo mladini trdno hrbtenico za poštenje, za močatost, predvsem pa za globoko vernost in značajnost.

Največ dela smo posvetili — kapelici. Saj je duša mladinskega doma! Zastonj je ves trud za vzgojo, če ga ne oplodi vsak dan znova evharistični Prijatelj otrok s svojo milostjo. Saj je bila kar čedna. Vse leseno, od oltarja do kora.

8. decembra, na Brezmadežno pred petindvajsetimi leti, smo jo slovesno blagoslovili. S tem dnem se je šele začelo redno delo v domu. Dom je prekvašal predvsem mladino, kapela pa tudi odrasle, ki so bili prav v tem okolišu kar hudo zapuščeni. Mladinski dom je nato dolgo vrsto let oral ledino dušno-pastirskega dela na tem odseku mestnega dela. Kapela je bila ob nedeljah in praznikih takoj premajhna. Obhajilna miza se je vedno bolj polnila. Pokojni Janez Zamjen je vsak teden dolge ure presedel v spovednici. Lurška Brezmadežna, ki je prav na njegovo željo zakraljevala z ličnega glavnega oltarja, je očitvidno blagoslovljala trud treh don Boskovih sinov, dveh duhovnikov in enega klerika, zaposlenih v domu.



Prva kapelica v barakah

Pa še nekaj je takoj priljubilo mladinski dom: prehrana revnejših otrok. Vojska je pustila mnogo bede in pomanjkanja, posebno v delavskih predmestjih. Tu in tam so se ustanovile šolarske kuhinje za najpotrebnejše. Za moščanski in vodmatski okoliš se je mnogo trudil blagopokojni Iv. Orehek in s svojo Vincencijevo konferenco oskrbel kosilce nekaj desetinaam dečkov in deklic. To ustanovo je zdaj prevzel mlad. dom in jo s pomočjo „Jugosl. amer. pomoči“ tako razširil, da je ob šolskih dneh od 300 do 400 šolarjev skozi dve leti dobivalo zajtrk in tečno kosilo v mladinskem domu. V poznejših letih je Oddelek za soc. politiko oskrboval opoldansko prehrano 40-50 najrevnejšim otrokom v domu.

V domu zaposleno osebje pa je preživljala skrita dobrotelost tudi še po ustanovitvi društva za mladinske domove.

Društvo za mladinske domove

Delo v domu je naraščalo z vsakim dnem. Z njim pa tudi neizogibni stroški. Tudi je bilo kazno, da so barake le zasilen izhod in jih bo treba čim prej nadomestiti z zidano stavbo. Pa tudi na to smo mislili, da potrebuje Ljubljana še v drugih predmestjih podobnih domov. Za vse to je bilo treba trdne opore, gmotne hrbtenice, ter moralne osebe in matice, ki bi skrbela za potrebna sredstva.

So bili, ki so navdušeno pritrdjevali lepi zamisli, da se za vse te namene ustanovi posebno Društvo za mladinske domove, toda ko je šlo za res, so se ravno najbolj poklicani izmikali. Petičniki in javni delavci so imeli drugih brig preveč, idealisti pa so navadno sami reveži. Le naši, že povsod drugod močno vpreženi karitativni delavci, niso odpovedali. Našo povojno mladino je treba rešiti, to je bilo vsem jasno na dlani.

Od prvega dne, ko je slišal o don Bo-

skovi zamisli mladinskih domov, pa do svoje prerane smrti jih je najbolj zvesto zagovarjal in neutrudljivo zanje delal blagopokojni šol nadz. v p. Fran Lavtižar. Bog mu bodi sam najobilnejši

Franjo Neubauer

Na Tvojem Srcu, Marija!

Mi vsi prihiteli smo k tebi,
ko rušilo vse se je v prah,
ko bliska in groma in strele
v temini nas bilo je strah.

In tebe smo se oklenili
kot čreda slabotnih otrok,
ko moč jim telesno in dušno
ugrabi ihtenje in jok.

Na prsi smo ti naslonili
omamljene trudne glave
in naše uho je začulo,
da bije nam gorko Srce.

Še bolj smo se te oklenili,
izvil se nam krik je proseč:
Na tvojem ostanemo Srcu,
ne pusti od sebe nas več!

plačnik! Z jasnim očesom je takoj pregledal daljnosežno važnost takih naprav in se z možato voljo, toplim srcem in nesebičnim delom nad deset let trudil za njihovo udejstvitev. Ves čas do smrti je bil društven predsednik in večkrat blagajnik. V prvem odboru so bili še: Mara dr. Brejčeva kot podpredsednica, salezijanec Srečko Zamjen kot tajnik, rav. Slapšak kot blagajnik, Alojzij Kocmur, preds. Vinc. konf. Ivan Orehek, župan Jože Oražem, Poldka prof. Dolenceva, učit. Anica Lebarjeva, Cilka Kerkova in vsakokratni ravnatelj Mladinskega doma.

Še težje kot z odborom je šlo z nabiranjem članstva in podpor. Koliko križevih potov! Največ razumevanja je bilo še pri preprostih in revnejših slojih, kar velja menda za vso tudi ostalo slovensko dobrotelost. A to še zdaleč ni zadostovalo za vedno večje potrebe Mlad. doma. Lahko rečemo, da so tudi še ves čas do popolnega prevzema po salezijancih, ti sami nosili pretežni del njegovih stroškov... V veliko oporo pa

sta jim bili Vincencijeva in Elizabetna konferenca. In razne prireditve mladincev in sotrudnic.

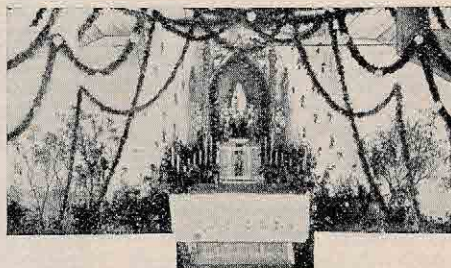
Prav tako je vso ameriško nabiralno akcijo izvedel salezijanec; društvo mu je moglo nuditi le moralno zaslonbo in ime.

Medtem se je pa mlad. dom vsak dan krepil in poglobljal svoje delovanje. Vedno več mladine je priklepal nase in jo tako odtegnil nevarnosti ceste in slabe družbe. Pa tudi — slabe družine: marsikak mladinec je postal pravi apostol svoje družine.

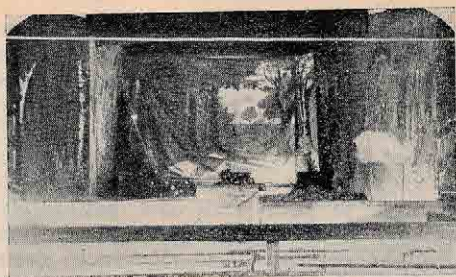
Od zore do mraka

Vedno zanimiv je pogled v mladinski dom. V določenih urah ga poseča šol-obvezna mladina. V posebnih učilnicah pišejo naloge, se uče, ponavljajo, vse pod nadzorstvom. Nato se igrajo, pojejo, muzicirajo, vadijo se za nastope, igre in godbo. Vmes so sestanki KA, ministrantov, kongreganistov, pa tudi žogarjev, šahistov in drugih odsekov. Zjutraj so vabljeni k sv. maši in obhajilu, pred razhodom opravijo skupaj večerne molitve. Vsak obisk doma se označi z žigom, žigi pa pomenijo vstopnico k igram, srečko za srečolov, Miklavža, božičnico in podobne nagrade.

Zvečer se zbira pa „Mladinski krožek“, fantje od 16. leta naprej, ki se prav tako izživljajo v svojih odsekih: KA, prosveti ter pevskem, dramatičnem, godbenem, športnem in šahovskem odseku. Fantje zares delajo. Leta 1922 n. pr. so oskrbeli kar 35 gledaliških predstav. In dvorana je bila vsakokrat napolnjena z zadovoljnim občinstvom. Godba je postala v par letih ljubljanska znamenitost. V zimskem času imajo obvezna tedenska predavanja versko-nravnih, socialnih in prosvetnih vsebin, mnogokrat s slikami. Predavanja se morejo udeležiti tudi očetje in okoliški možje.



Prvi oltar Brezmadežne v barakah



Oder v barakah

„Da bi pa vzgojno delo imelo več uspeha“, poroča l. 1922. društveni preds. Lavtižar v letnem poročilu, „je vodstvo doma vabilo tudi matere in sestre mladincev k rednim (sestankom enkrat ali dvakrat na mesec. Na takih sestankih so se poudarjala don Boskova vzgojna načela, katera naj starši doma upoštevajo, da se doseže tako enotnost vzgojnega dela.

Kako koristen je Mladinski dom, kako blagoslovljen njegov vpliv, pričajo izjave veljavnih mož vseh stanov in strank, ki jim je pri srečanju usoda mladine. Splošno trdijo, da je Ml. dom mladino svojega okoliša popolnoma predrugačil. Izginila je kolikor toliko nekdanja surovost, nagajivost in poulično razgrajanje in otroci se kažejo sedaj na ulicah v dokaj drugačni luči, kot nekdanj. Dasiravno se Ml. dom ukvarja izključno le z moško mladino, je vendar njegov vpliv segel tudi med deklice in starše. Deklice so prav številno in z veseljem hodile k pobožnim verskim vajam v kapelici, se udeleževale sv. zakramentov in imele pod nekimi pogoji tudi vstop do mladinskih predstav v glediški dvorani. Dom pa je vplival tudi na starše. Mnogi, ki so prej mrzili duhovnike, so prišli do spoznanja, da je duhovnik, ki se s toliko požrtvovalnostjo ukvarja z mladino, ki bi drugače pohajkovala po ulicah in se medsebojno kvarila, naposled le pravi in resnični prijatelj ljudstva...“ Tako je bil Ml. dom vedno najmočnejša opora fare in priprava na ustanovitve novih župnij na periferiji.

Ob nedeljah je skupna sv. maša s posebnim nagovorom za dečke. Popoldne pa krščanski nauk v primernih skupinah. Vsak dan imajo priliko za spoved in obhajilo. Tridnevnice, devetdnevnice, mesečna obnova in duhovne vaje skrbno netijo pobožnost. Kdor s srcem

hodi v mlad. dom, se več ne zgubi. Ljubezen do Marije in evharističnega Kralja mu preide v kri in življenje.

S pomočjo ameriških sorojakov

Celih šest let se je teh 500 do 600 otrok drenjalo v majhnih barakah. Pozimi neubranljivi mraz, poleti neznosna vročina. Stebri so lezli v zemljo, barake pa so se nevarno nagibale. Bilo je kazno: treba je čimprej nove stavbe.

Brez dolgega premišljanja se je tajnik društva odločil, da se odpravi v Sev. Ameriko in potrka na dobra srca tamošnjih rojakov. Junija 1921 se je odpravil na pot. V dveh letih je prepotoval ponovno vse slovenske župnije in naselbine v Sev. Ameriki in v časopisju ter predavanjih tolmačil starokrajске potrebe. Rojaki so se velikodušno odzvali. V zahvalo pa se jim je po svojih močeh skušal oddolžiti z misijoni, z duhov. vajami in vso duhovniško pomočjo. Prav tako tudi l. 1926. ko je šel drugič na isto trnovo pot.

Naši upi niso bili osramočeni. Saj so bili z mnogimi molitvami izročeni najboljši od vseh mater, Pomočnici kristjanov, pa tudi že, spotoma v Lizijeju, mali čudodelki sv. Tereziji D. J. Sad ameriške akcije je sedanji Ml. dom na starem »planirju« onstran želez. proge. Ze l. 1922. je društvo zelo ugodno odkupilo od barona A. Codellija zemljišče in nabavilo precej gradbenega materiala. Poleti 1924 pa smo položili temeljni kamen in pričeli z zidanjem.

V novem domu

27. septembra 1925 pa je knezoškof dr. A. B. Jeglič z veliko slovesnostjo



Godba mladincev

blagoslovili novi dom in kapelo brezmad. lurske Gospe. Že na predvečer smo z bakljami in svečami spremljali njen novi kip s postaje v stari dom. Razsvetljava, kres in koncert so napovedovali veselje naslednjega dne, ko nas je naš sivolasi vladika s pontifikalno mašo, z ognjevitim nagovorom in blagoslovom vpeljal v lepi novi dom. Veselje mladincev je bilo nepopisno. Prav tako tudi njihova hvaležnost vsem blagim dobrotnikom, katerih se vsak dan spominjajo v svojih skupnih molitvah.

V novem domu se je razgibalo tudi novo življenje zlasti v kapelici, v društvenih prostorih, v dvorani in na igrišču. Kapelica je postala kaj kmalu premajhna, zato so salezijanci kmalu začeli z delom za zidavo večje cerkve ob Mlad. domu, ki naj bo posvečena sv. Tereziji D. J. kot prvo svetišče njej na čast na slovenski zemlji.

Leta 1936 je bil položen temelj in l. 1938 se je že dvignilo v čast novi

svetnici veliko in prelepo svetišče, kjer jo bo spoznavala, častila in se ji izročila ne samo okoliška mladina, ampak ves slovenski narod od Zile do Jadrana ter od Mure do Soče. Številni dobrotniki, skromni in skriti kot ves naš narod, so doprinesli tudi ta čudež. Ob novem svetišču pa je vstal tudi naš list »Mala Cvetka«, ki že devet let širi Terezijino slavo in češčenje med Slovenci. Tako da danes že skoraj ni več slovenskega krova, kamor se ne bi razlil blagoslov sv. Terezije Deteta Jezusa.

Veliko je bilo v teh 25 letih izvršenega, a marsikaj še kliče po izvršitvi bodisi v svetišču, bodisi v Mlad. domu. Toda v zaupanju v božjo pomoč, ki je do sedaj tako čudovito spremljala to napravo, in pod varstvom božje ljubljenske sv. M. Terezije bo Mladinski dom prestal tudi sedanje kritične čase ter potem s toliko večjo vnemo nadaljeval svoj tako vzvišen in potreben mladinski apostolat.

Srečko Zamjen

Delo Mladinskega doma

Mladinski dom ob Ljubljani je bil in je kakor svetopisemsko drevo, vsajeno ob potoku: zmeraj zeleno, zmeraj cvetoče; rodilo je mnogoterne sadove pozimi in poleti. Salezijanci so z ustanovitvijo Mladinskega doma zaorali ledino v vzhodno predmestje Ljubljane. Bog je dal rast, zato se je delo kljub težavam in oviram, ki jih ni manjkalo, vsestransko razmahnilo in uspelo. Razvijalo se je v glavnem v treh smereh: v duhovni, prosvetni in vzgojni.

Kapelica

Kakor da je pomlad dahnila v oni okraj, se je začelo prebujati tudi duhovno življenje. Duša Mladinskega doma je bila kapelica. Naselil se je v njej vse-mogočni Bog sredi svojega ljudstva, ki se mu je zasmililo. Lepo petje in skupne molitve so se zažele dvigati v nebo kakor dišeče kadilo spred oltarja. Tam zadaj pa so našle svoj prostor skromne spovednice, ki so bile kakor oni ribnik Betezda v Jeruzalemu, kjer je sleherni dan, in če je kdo želel, vsak čas, stopal vanj angel — poslanec božji, očišče-valna voda je zaplivala in ozdravljala od vsakršne duhovne bolezni vsakogar, kdor je hotel.

Ob skromnem oltarju, vendar lepšem, kakor pa mu je bila zibelka, je Zveličar gostil vse, ki so prihajali, mlade, odrasle in stare s kruhom življenja. Sleherni dan so se ti gostje zgrinjali k njegovi mizi in odhajali — boljši.

Ob nedeljah je bila kapelica vsa živa in je postajala čim dalje bolj tesna. Kakor da se je ustanovila nova župnija; pa se ni, le zasilna podružnica je zrastle župniji v pomoč. Ni ji bila na škodo, saj se je v njej duhovno življenje prebujalo in se krepilo. Koliko obiskovalcev bi ne bilo šlo nikdar k maši, ne bi slišalo božjega nauka, koliko duš bi bilo ne-zorana ledina, gola puščava, ko bi ne bilo te skromne kapele!

Sveti Janez Bosko je z vso skrbjo pripravljal svoje fante in pomočnike na kar najslovesnejše praznovanje Gospodovih in Marijinih praznikov. To je ostalo salezijancem v krvi, zato so tudi v Mladinskem domu prazniki bili nekaj posebnostnega in privlačnega: izbrano petje, slovesni govori, pred oltarjem pa je cela vrsta malih levitov večala praznično razpoloženje. Nepozabni so bili božični in velikonočni prazniki ter šmar-nice z vsakovečnim govorom o Mariji.

Kaplja za kapljo in kakor blagodejni topli dežek je padala božja beseda na zanemarjene duše in jih mehčala, mehčala, dokler niso postale dovzetne za božje seme, ki je vzkliko in raslo.

Prosveta

Poleg duhovne hrane človek rabi tudi duševne. Mladinski dom je tudi to prav od svojega začetka delil v obilici. Naj-

mačih in tujih pisateljev, kakor Finžgarja, Gogolja, celo Shaekespearja, Molièra, Nestroja in drugih.

Kdo se ne spominja veličastne pasijonske veleigre na stadionu Mladinskega doma! Od blizu in daleč so prihajali gledat zares nekaj edinstvenega. Mladinski dom je postal v tistih dneh v v manjšem obsegu drugi Oberamergau. Kako odličnega pomena za vzgojo okolja je bila tudi taka igra, nihče ne dvomi.

Prvemu mladinskemu domu v spomin

Ob Ljubljani, kjer hlevi
so nekoč vojaški stali,
Boskovi sinovi zvesti
dom mladini so izbrali.
Iz ljubezni do mladine
so med njo se naselili,
na Kodeljevo Gospoda
v dom leseni povabili.

Prihitela je mladina —
ljubezni lačna, zapuščena
in postala je družina,
dobrim srcem izročena.
Tu dobivala je hrane
za telo in za nebesa,
tu celila si je rane
mlade duše in telesa.

Resno delo, smeh, veselje
v dom vabili so mladino;
sem, prinašala je želje,
svojo, radost, bolečino.
se z viharji bojevala;
Tu je rastla in zorela,
tu je delala, trpela,
ko resnico je iskala.

Bogu, narodu mladina
v svojem domu je služila,
srečna, združena, edina
vero in svoj dom ljubila.
Iz barak lesenih novi,
lepši vzklikali so cvetovi...
To mladinski so domovi!
Bog vas varuj, blagoslovi!

Gregor Mali.

več se v tem oziru stori v zimskem času. Mladini in občinstvu je v obliki poučnih predavanj nudil odlično izobrazbo. Fantovski krožek pa je tako imel še posebna svoja tedenska predavanja z najrazličnejših področij.

Nekaj zelo pristno salezijanskega, brez česar Mladinski dom ne more biti, so igre na odru. Fantje so se vadili v nastopih, v izražanju, gladili svoj značaj in ga v veliki meri oblikovali prav ob lepih, vzgojnih, škozi in skozi moralnih igrah. Občinstvo je tako rado obiskovalo te igre. Ne samo, da so take igre odtegnile mladino ulici, slabim zgledom, pohajkovanju, marveč so tudi zelo blagodejno vplivale na njih značaj in izobrazbo.

Koliko iger je šlo preko odra bodisi v starem kakor v novem Mladinskem domu! Nekatere naravnost klasične, do-

Tisto, kar kri požene po žilah Mladinskega doma, pa je godba. Koliko fantov je prišlo celo do boljšega kruha prav zato, ker so se v Mladinskem domu izobrazili v glasbi!

V vsakem mladinskem domu je knjižnica z dobrimi, poučnimi, zabavnimi, a vselej neoporečnimi, pozitivno delujočimi knjigami. Fantje imajo svojo čitalnico. Nekatoliško časopisje nima dostopa vanjo. Čtivo pa je odločilnega pomena za miselnost in usmeritev mladih ljudi. Misliiti začne tako, kakor se je naučil iz časopisov, knjig in predavanj. Naša mladina se je tako z vsemi mogočimi sredstvi usmerjala h katoliškemu mišljenju in nazorom.

Vzgoja

Kakor ima šola namen staršem pomagati pri vzgoji mladine, tako si jo je

zastavil tudi Mladinski dom ter ji nudi, česar bi starši svojim otrokom nuditi ne mogli. Predvsem jo odtegne ulici, ki silno kvarno vpliva nanjo. Vsakemu je znano, kako je človek odvisen od okolja, ki ga obdaja. Okolje v Mladinskem domu pa je vse prežeto in predahnjeno s krščanskim duhom in idealizmom.

Mladina naravno teži za tem, da se razgiblje. V ta namen služijo živahne igre. Dokler nogomet ni spodrinil vsem dostopnih in vse zaposlujočih iger, je bilo igrišče silno razgibano. Prav pri igri pridejo značaji, temperamenti, vrline in napake do izraza bolj ko kjer koli drugje. Budno vzgojiteljevo oko motri vsakega mladince posebej in ga tako skuša spoznati prav do njegovih duševnih globin, ki se mu tam odpro.

Ne samo zabava, marveč tudi ročno delo je prišlo do veljave, ko so si mladinci morali sami delati stadion. Malo in veliko, vse je vozilo, kopalo, nalagalo in odvažalo, dokler prostorno igrišče ni bilo zbravnano. Igranje jim je bilo le plačilo.

Kdor preodblizu gleda vrvenje in življenje v Mladinskem domu, ne bo videl celotnega vzgojnega ustroja, ki je ves usmerjen v to, da se vzgoje značajni, pošteni krščanski ljudje in načelno neodjenljivi. Koliko krščanskih (družinskih) mož je izšlo iz vrst mladincev! In ko je danes krvaveča domovina potrebovala borcev in branilcev, so se med prve uvrstili fantje iz Mladinskega doma. V katerem taboru bi bili danes, ko bi ne bilo Mladinskega doma? Saj sovražnik vendar ni spal, ampak je delal javno, še bolj pa podtalno in mladina iz predmestja bi bila šla mimo

Cerkve, kakor je šla mestna. In vendar, ravno delavsko predmestje Vodmata, Most, Sela in Kodeljevega je dalo največ zavednih borcev za domovino. Ta in oni je že žrtvoval svoje mlado življenje domovini na oltar za njeno boljšo bodočnost. Res je, na še tako lepo uspeva-joči njivi med valovito pšenico se lahko najde tudi kokalj, toda ali naj bo zato vsa njiva zanič?

Za tako ogromno delo je treba tudi materialnih sredstev. Ali je Mladinski dom imel kak sklad? Prav nobenega. Živel je tako, kot je zrasel — iz rok naklonjenih in razumevajočih okoličanov in s prizadevanjem salezijancev, ki sebe niso nikdar iskali, nikjer trkali zase, ampak vse za mladino. Kako je šel ta in oni gospod na trnovo pot od vrat do vrat po mestu in okolici prosit darov za obdarovanje ob miklavževem ali za božičnico! Vsak mladinec je od te zbirke kaj dobil, revnejši pa po cele obleke, obutev, perilo in drugo. Dobre duše so radodarno pomagale in jih podpirale.

Kako zelo so ljudje živeli z Mladinskim domom! Smatrali so ga zares za svoj dom. To se je pokazalo posebno tedaj, ko je prišla za Mladinski dom kriza in Društvo za mladinske domove ni moglo več odplačevati narasle dolgove za zidavo ter bi moralo vse delovanje M. doma prenehati. Tedaj se je vse zganilo, da bi se ohranila ta blagodejna ustanova. Tudi salezijanec je bilo žal prelepega dela, vsega truda, ki so ga žrtvovali za okraj. S skrajnim napo-rom, a zaupajoč predvsem na božjo pomoč so prevzeli nase težko breme velikega dolga.

Ako bi mladinski dom zdaj ob petindvajsetletnici tudi nehal bivati, je že v tem svojem četrtsloletnem obstoju odlično vršil svojo nalogo. Drevo, ki je 25 let rodilo, čeprav bi se izčrpano posušilo, ni zastoj ži-velo.

Dr. Franc Knific



Ministrantje Mladinskega doma

Kaj je s fátimskimi prerokbami?

Zanimivo je, da smo ljudje pri kakih izrednih prikazanjih najbolj radovedni, kaj je s čudeži, ki so se ob tej priliki zgodili in kakšne napovedi so bile izrečene. Nehote s tem potrđimo nauk sv. Cerkve, da spadajo čudeži in prerokbe med najbolj trdne dokaze za to, da je prikazovanje res božje delo in da smemo mirno zaupati in verjeti njegovim naročilom.

Glede čudežev, ki so spremljali dogodke v Fátimi, ni nobenega dvoma več. Veliki čudež na nebu 13. oktobra 1917 je le sprožil celo vrsto drugih, ki še do danes niso nehali, pa naj so bila to številna ozdravljenja ali še bolj čudovito spreobrnjenje posameznikov in vse Portugalske.

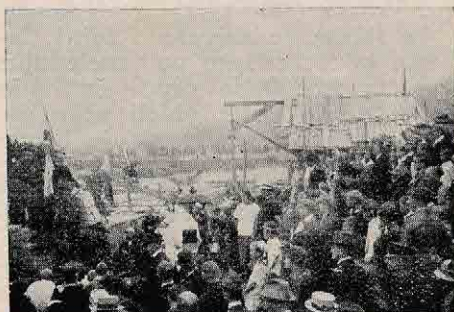
Nekoliko manj jasna je zadeva s prerokbami, ki naj bi bile ob tej priliki izrečene ali od Marije same ali po njenem naročilu oziroma navdihu od katerega izmed srečnih otrok, ki so Marijo videli.

Preden govorimo o tem, poudarimo močno, da je znak božje pričujočnosti v Fátimi tudi ta, da je človeška radovednost prišla kaj malo na svoj račun. Ljudje si želimo izrednih napovedi in uslišanj najbolj glede čisto naravnih reči, na prim. ali bo ta in ta ozdravil, kdaj bo konec vojske, kdaj bomo rešeni določene nesreče itd. Pa prav o teh stvareh Mati božja malo govori ali samo mimogrede. Pri prikazovanju 19. avgusta jo Lucija prosi, naj priporočene bolnike ozdravi, pa Marija ji reče: „naj le pridno molijo rožni venec, bo že kateere ozdravila tekom leta.“ Pa to le mimogrede, zopet se vrne njena beseda k spreobrnjenju grešnikov in k žrtvovanju zanje. Podobno na enako prošnjo odgovori pri zadnjem prikazovanju: „nekateri bodo ozdravljeni, drugi pa ne.“ Tudi kadar je govor o koncu vojne, je to samo prilika, da prikazen zopet govori o glavnem namenu svojega prikazanja: „Prihajam, da vernike opozorim, naj spremenijo svoje življenje in naj ne žalijo več našega Gospoda“.

Če so gornje besede o bolnikih preveč nedoločne, da bi jih mogli

imenovati prave prerokbe, moramo ta značaj prav tako odreči nedoločnim in po sebi razumljivim napovedim kazni in nesreč, posebno pa večne nesreče za tiste, ki bodo hoteli še naprej žaliti Gospoda. „Ljudstvo naj vztraja v molitvi, če hoče doseči konec vojne“ (13. sept.), „Molite, veliko molite.“ je Marija rekla pri avgustovem prikazovanju, „in se žrtvujte za grešnike. Vedite, da mnogo, prav mnogo duš pride v pekel, ker ni nikočar, ki bi se zanje žrtvoval.“ Tudi mala Jacinta za Marijo ponavlja: „Če se ljudje ne bodo poboljšali, jih bo naš Gospod udaril s kaznijo, kakršne svet še ni videl... Koliko ljudi bo poginilo in in koliko jih pojde v pekel! Koliko domov bo požganih in koliko duhovnikov bo pomorjenih. Kako me to boli. Če bi prenehali Boga žaliti, bi ne bilo vojske in bi ne padali ljudje v pekel“.

Vendar pa je med besedami, v Fátimi izgovorjenimi, nekaj čisto pravih prerokb. Predvsem moramo sem šteti vsakokratno naznanilo, kdaj se bo Gospa zopet prikazala in kdaj naj otroci pridejo v Irijsko globel. Te napovedi so tako določne in se tudi natančno izpolnijo, da jih moremo pripisovati le božji vsevednosti, ki tako priča za božji izvor prikazni. Posebno važna je napoved velikega čudeža v oktobru: „Oktobra jim bo povedala, kdo je, in bo storila velik čudež, da bodo vsi verovali.“ Ta pozneje še enkrat napovedani čudež se je res zgodil in neizpodbitno pričal za



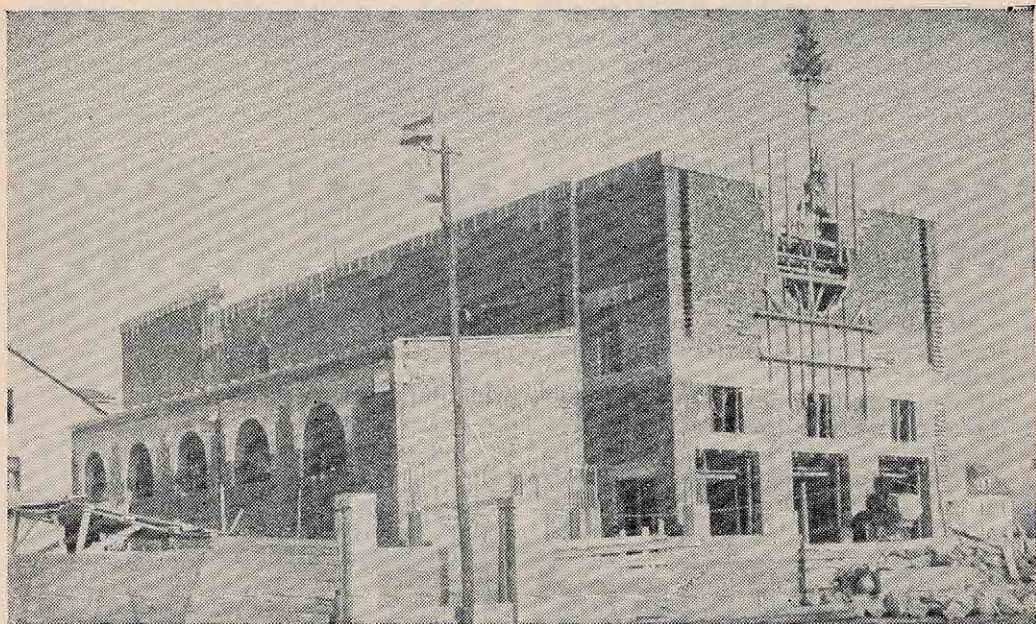
Polaganje temeljnega kamna novega doma (1924)

božji izvor te napovedi, saj vendar čudeža, ki je svobodno božje delo, ne more naprej poznati in napovedati ustvarjeno bitje.

Med resne in velike prerokbe spadajo tudi napovedi iz „velike skrivnosti“, ki jih je Marija razodela v juliju in pozneje Lucija na ukaz

obrnila in bo mir. Drugače bo pa brezbožna propaganda razširila v svetu svoje zmote, povzročila vojske in preganjanje Cerkve. Mnogi dobri bodo mučni, sv. oče bo veliko trpel, nekateri narodi bodo uničeni... Končno bo moje srce slavilo zmago.“

Kakor je res, da je tudi v teh na-



Novo, vseslovensko svetišče sv. Terezije Deteta Jezusa

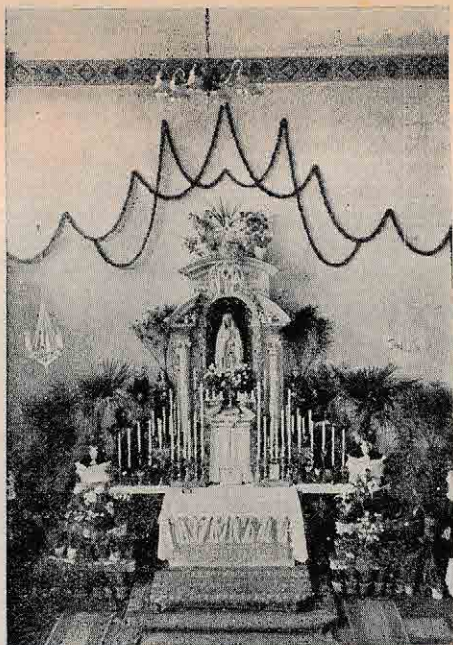
predstojnikov vsaj deloma razkrila: „Da bi grešnike Gospod obvaroval pogubljenja, hoče Gospod uvesti po svetu pobožnost do mojega brezmadežnega Srca. Če se bo to zgodilo, kar vam bom povedala, bo rešenih mnogo duš. Vojska (1914-1918) gre h koncu. A če ljudje ne prenehajo žaliti Gospoda, bo v kratkem pod naslednjim papežem izbruhnila druga še hujša vojska... Ko boste videli neko neznano svetlobo, vedite, da je to veliko znamenje, ki vam ga Bog daje, da je blizu kazen za toliko zločinov sveta: vojna, lakota, preganjanje Cerkve in papeža... Da to preprečim, bom prišla in pozvala svet, naj se posveti mojemu brezmadežnemu Srcu in prejema zadostilno sveto obhajilo na prve sobote v mesecu. Če bodo poslušali mojo željo, se bo Rusija spre-

povedih marsikaj takega, kar bi mogel z naravnim sklepanjem predvideti tudi človek, vendar gre v celoti za napoved velikih dogodkov, ki jim je prerokovan tudi čas in oblika, in jo smemo šteti med prave prerokbe. Na tem nič ne spremene Lucijine besede ob primeroma poznem razkrievanju „velike skrivnosti“: „Marsikdo misli, da bi o vsebini tega morala prej govoriti, ker bi imelo tedaj dvojno vrednost. To bi držalo, če bi me Bog postavil v svetu za prerokinjo, toda to ni bil božji namen... Sodim, da se me je Bog hotel poslužiti samo za to, da svet opomnim, kako naj se ogiba greha in zadostuje Bogu z molitvijo in pokoro za tolike žalitve“.

To „spreobrnjenje sveta“ (gotovo te besede pomenijo vsaj zelo velik del sveta) in zadoščevanje za grehe in

žalitve posebno z molitvijo rožnega venca ter posvečenje Marijinemu Srcu so glavni pogoji, da se bodo izvršile reči, ki jih je Marija napovedala. V veliki skrivnosti napovedani dogodki so namreč izrazito pogojnega značaja: „Če se bo svet spreobrnil... če bodo ljudje poslušali Marijino željo... kazen ne bo prišla, ampak obljubljeni mir, spreobrnjenje Rusije, konec vojne... Če pa se to ne bo zgodilo, tedaj pride strašna kazen, narodi bodo uničeni, dobri bodo mučeni itd. Pogojne napovedi, naj bodo grozilnega ali obljubnega značaja, so tudi prave prerokbe, katerih izpolnitev pa je vezana na pogoji. Ako se niso ali še niso izvršile, tedaj se je treba vprašati, ali so bili pogoji izpolnjeni. Če pogledamo le malo okrog sebe, spoznamo, da svet Marijinega klica k pokori in spreobrnjenju ni sprejel v tisti izmeri, kakor je Marija to zahtevala, ni se spreobrnil, ni zadoščeval v večini, ni se posvetil tako kakor je Marija hotela saj ona vendar ne more hoteti samo neke zunanje slovesnosti, če pa življenje ljudi ostane slabo — zato pa smo sami priča, da so se grozilne napovedi veliko bolj izvršile kot tiste, ki so obljubljale srečo in konec trpljenja.

Toda že tiste napovedi, ki so se v zvezi z Fátimo že izpolnile, dovolj pričajo za svoj božji izvor in so obenem dokaz, da se bodo izpolnile še tiste, ki se niso mogle zaradi trdovratnosti ljudi, ki vztrajajo v tem, da žalijo Gospoda še naprej, če tudi je „že tako preveč žaljen.“ Sami smo krivi, če Marijino Srce še ne more slaviti tiste zmage, ki jo je napovedalo. Toda ta končna zmagà ni pogojna, ker ima ljubi Bog še dovolj trpljenja na razpolago, da z njim ljudi prisili na ko-



Provizorična kapelica v novem Ml. domu

lena, če tega nočejo storiti sami od sebe v svojo rešitev in svojo srečo.

Fátimske prerokbe so torej resna stvar in ni v njih ničesar, kar bi nasprotovalo cerkvenemu nauku o prerokbah. Vabijo nas, naj zvesto izpolnjujemo vsa Marijina naročila in se tako rešimo za čas in večnost, posebno pa obvarujemo mnogo duš, ki so „najbolj potrebne božjega usmiljenja“, ker so na poti v večno pogubljenje. Tako nam Fátima pove, da je usoda naša v veliki meri odvisna od nas samih, kakor nas opozarja tudi Bog sam v sv. pismu, ko pravi: „Obrnite se k meni in obrnil se bom k vam.“

Dr. V. F.

S. Darina

V vavstvu Male Kealjice

12.

Vrgli so sidro, ladja je mogočno obstala, valovi so se zagnali daleč preko gladine. Potniki so izstopili. Vsaj za kak dan se razžive v živahnem pomorskem mestu. Potem bodo spet nadaljevali vož-

njo proti severu in dalje čez Atlantik.

Gospod Andrej je uredil prevoz težko bolnega prijatelja. Ofka z obema usmiljenkama je pomagala. Stanko je bil miren, z vsem zadovoljen. V Sanatoriju sv.

Jožefa, kamor so ga prenesli v belo, tiho, prijazno sobico, se je počutil kar doma. Obdali so ga z vso nežno in toplo skrbjo in ljubeznijo. Mladi častnik je bil ves spremenjen. Prišel je v nov, lepši svet. Nikdar ni mislil, ni slutil, kako lepa je sveta, nesebična in požrtvovalna ljubezen. Bil je mlad plemič, ves zaljubljen v užitke sveta. Težke družinske nesreče in izgube so ga pretresle, toda spremenile ne. Moral je najti Ofko, moral je spoznati

slovesa. Njegov duh pojde z njo domov, med tihe breze v beli dvor pod zelenimi Karpati, kjer se bodo spet vsi našli — ob babici Ani.

Bele in mrzle Stankove roke je oklepал rožni venec s čudodelno svetinjšico. V zadnji uri jo je še poljubil... Ofka je brez moči ihtela ob mrtvem bratu. Zakaj, moj ljubi Bog, zakaj? Saj bi ga mogel spreobrniti drugače, ob njej bi prav gotovo postal še dober človek.



Novi Mladinski dom

vso praznoto lahkomišelnega veseljačenja, moral je zgraditi prekrasen načrt zanjo in zase, potem pa je prišel Nekdo, prekrizal osnutek, stopil nanj, se rahlo dotaknil Stankove glave, in on, kipeč v mladostni moči ustvarjanja in življenja, je legel smrtno bolan. Kaj vse je moral storiti ta Nekdo, da je smel in mogel bliže njegovi duši, kaj vse je moral napraviti, da je usmeril dekličino pot po svoji sveti zamisli in volji. Za eno samo dušo, koliko boja, molitve in trpljenja!

Stankove ure so se iztekale. Kakor zahajajoče sonce v sinje morske vode, tako je ugasnilo njegovo mlado življenje. Od vseh dragih in zvestih mu se je poslovil, Ofki pa je izročil najlepši cvet svoje ljubezni, ki naj ga ponese in presadi v ljubljeno domačo zemljo, ki je ni nikoli tako vroče ljubil kot v uri

Toliko bi molila zanj. Zdaj je spet sama na svetu. Komu in kam naj sporoči o Stankovi smrti? Oče, sorodniki, znanci? V vseh večjih mestih zapadne Evrope jih imajo, je pravil še v zdravih dneh Stanko, toda koga naj pozna, h komu naj se obrne svetá in družbe nevajena deklica?

S sestro Vincencijo je odšla v kapelo, nato na vrt in v bližnji smrekov gozdič. Mora se razvedriti, znajti in vdati. Sestra Vincencija zna čudovito tolažiti. Iz vsake besede zveni sočutna in topla ljubezen njene duše. Ofka čuti, da sestra trpi z njo, da jo razume in ji hoče pomagati. Kakor mamica se ji zdi; kako ne, saj ji govori v mehki domači besedi, ki poje in joka, kakor pač hoče srce.

Na zeleni klopi v skritem kotičku parka se usedeta. Šum ceste se je tu iz-

gubljaj v blaženi mir. Ofka je utrujeno sedla poleg sestre Vincencije, ki se ji je naenkrat zazdela odmaknjena v nadzemski svet, kamor še ne more za njo. „Gospodična Ofka,“ je rahlo začela sestra Vincencija in jo pogledala s svojimi globokimi svetlimi očmi, „ljubi Bog mora imeti z vami posebno velike načrte, ker vas osvaja in vodi na svojo pot s tako velikimi žrtvami. Ne upirajte se njegovi usmiljeni ljubezni.“ Deklica še ni razumela in tudi ni mogla razumeti njenih besed. Primaknila se je k njej in jo želela poslušati, poslušati. Njena beseda hladi in zdravi. „Glejte, gospodična, tudi jaz sem bila nekoč kot zdaj vi. Bog me je klical, pa dolgo nisem hotela razumeti njegove svete besede. Tako lepo mi je bilo v krogu mojih domačih, tako prisrčno smo se ljubili.“ Sestra je obmolnila. Spomini so se preživo vrnili, ne sme jim odpreti duše. In vendar. Tu ob njej je bitje, ki mu mora kakor koli pomagati, ga dvigniti in rešiti, da postane v blagoslov ubogim

in trpečim, katere bo znala razumeti, ker je sama trpela. „Povejte, povejte, sestra Vincencija, kako je bilo potem, kako ste prišli v samostan, povejte, prosim,“ se je naenkrat začela zanimati deklica. In sestra Vincencija je zamišljeno odgovorila: „Vsaka duša ima svojo povest. Povedala bi vam jo, če bi vam bila morda kdaj v tolažbo in bodrilo. Včasih nam dobra in iskrena beseda zelo prav pride. Morda šele čez mnogo let. Zrnece je, ki nevidno, tiho in samotno kali.“

Po gozdni stezici je prihajala sestra prednica s gospodom Andrejem. Iščeta ju. Zdravnik je bled in globoko potrta, pogled pa mu išče ubogo deklico, ki je z bratom izgubila komaj najden košček doma in sreče. Zdaj bo stopil on na njegovo mesto. Odzdaj bo živel in delal le za njo, Ofko, ki mu postaja vsak dan dražja. Ne bo več sama, v njegovem varstvu bo našla dom in srečo. Gospod doktor pa ne ve, da je deklica že dolgo v toplem varstvu Male Kraljice...

Se bo nadaljevalo...

Srečko

Karmelska roža

XXXIV. POGLAVJE

Pri Leonu XIII.

Tako je bilo vse končano. Vsi Terezikini upi so se zrušili. Namen njenega romanja se je izjalovil. Če bo še škof msgr. Huguonin vztrajal v svojem molku, je vse pokopano. Ubogi deklič je ves obupan.

Tudi očka Martina je močno potrlo, ko jo je uzrl vso v solzah stopiti iz sprejemne dvorane. Bil je pred njo pri svetem očetu in še ni nič vedel. Generalni vikar msgr. Révérony je bil zelo ljubezniv do nje in ga je predstavil Leonu XIII. kot očeta dveh karmeličank. „S posebno blagohotnostjo mu je sveti oče nato položil roko na častljivo glavo“, pravi Terezija, „kot bi mu hotel za vedno vtisniti skrivnostni pečat v imenu Jezusa Kristusa samega.“

Sedaj je ta oče štirih karmeličank v nebesih. Ne počiva več na njem roka namestnika Kristusovega, da bi mu prerokovala mučeništvo. „Terezijin očka je moral še zelo veliko trpeti pred svojo smrtjo! „Na njegovem čelu počiva zdaj roka Jezusa, Kralja slave, Ženina devic. In nikdar več se ta roka ne bo odmaknila s čela, ki ga je ovenčala z večno slavo.“

Poskušnja, ki jo je Bog poslal Tereziki, je bila res trda in težka. Očka je kar ni znal tolažiti, še manj pa ustaviti potoke njenih solza. Zunaj je tudi deževalo; spet je narava soglašala z njenim duševnim nastojem.

Razočaranje je bilo res silno. Kljub temu naznotraj ni klonila. Z voljo je vedno ostala gospodarica nad svojimi čustvi. Tolažila

jo je zavest, da je storila vse, kar je bilo v njeni moči, da bi sledila božjemu klicu. Če ni uspela, ni bila njena krivda. „Priznati moram, da sem čutila v globini srca kljub solzam svet mir... Ta mir pa je bil le v najglobljem svetišču moje duše. Vse moje srce pa je bilo polno grenkosti in razočaranja. Jezus je kar molčal. Zdelo se mi je, da se je skril. Nikjer nisem mogla izslediti njegove najsvetejše bližine.“

Po kratkem premisleku se je popolnoma vdala. Saj so bile vse te zapreke gotovo le po božji volji! Ta misel jo je pomirila. Spomnila se je, da se je že pred časom „ponudila Jezuščku za igračo“. Prosila ga je, naj ne ravna z njo kot s dragoceno stvarjo, marveč kot s „prav navadno žogico, ki naj se z njo igra, jo premetava po mili volji po tleh, suje z nogami, ali pa jo prebode in vrže v temen kot...“ Z cno besedo: hotela je razveseljevati malega Jezusa vedno in v vsem ter zvesto vršiti vso in samo njegovo voljo.

In sedaj je božje dete uslišalo njeno molitev. Papeževa zavrnitev in Terezikino razočaranje je bilo naravna posledica in primerna preiskušnja njene popolne izročitve Jezusu. Pa jo je tudi takoj nagradil z neprecenljivim srčnim mirom sredi najhujše preskušnje! „V Rimu je božje Dete res prebodlo svojo malo igračo. Prav gotovo je hotelo videti, kakšna je znotraj. Menda je bilo zadovoljno s tem, kar je odkrilo...“

Preizkušnja je bila huda pa kratka. Jezušček je spustil svojo žogico iz rok, da se je zatrkljala daleč od njega. A takoj nato jo je prijel z vso močjo in jo ljubeče pritisnil na svoje božje Srce, češ, nikdar več je ne spustim.“ (Povest duše, 6. pogl.) Ker kmalu potem je bila Tereziki njena gorka želja le uslišana.

1919 - Brezmadežna - 1944

Tiho, skromno, času primerno smo proslavili srebrni jubilej našega Mladinskega doma. Vse slovesnosti v cerkvi in domu so izzvenele v en sam mogočen akord hvaležnosti. Hvaležnosti Bogu, čigar delo sta cerkev in dom. Hvaležnosti Brezmadežni, ki nas je vseh 25 let tako očitno podpirala, varovala in vodila. Hvaležnosti sv. Mali Tereziji, ki si je izvolila prav naš dom za žarišče svoje slave in svojih milosti. Hvaležnosti pa tudi vsem blagim dobrotnikom in dobrotnicam, živim in že pokojnim, doma in onkraj oceana, ki lahko s ponosom gledajo na uspehe svojega 25letnega dela in tihih žrtev.

Praznik je potekel v pristrčni domačnosti in notranji zbranosti. Zarana se je domala ves Mladinski dom zbral

pri obhajilni mizi in se tako zahvalil brezmadežni Materi za neštete milosti prejete prav v ml. domu. Popoldan so prihiteli tudi mnogi stari prijatelji. V cerkvi sv. M. Terezije jim je najprej urednik „M. Cv.“ priklical v spomin čudovito pomoč in varstvo Brezmadežne v začetkih doma, na proslavi v dvorani pa dr. Fr. Knific še nekatere momente iz poznejše njegove rasti in žitja. Mladinci pa so peli, deklamirali in muzicirali. Za zaključek pa so prav posrečeno ponazorili v „Treh dobah“ 25 letno vplivanje doma na okoliš. Občinstvo, sami dobri prijatelji in dobrotniki, so iskreno želeli: Naj mladinski dom še krepko živi in zacvete in vzgoji našemu narodu še prav veliko število poštenih, narodno zavednih in globoko vernih Slovencev!

„Kako je bilo danes?“ vpraša oče svojega sedemletnega sinka, ko se vrne iz šole. „Gospod katehet je naročil, da moramo iti danes k spovedi, jutri pa k sv. obhajilu... Zakaj pa ti, očka, nikoli ne greš k spovedi in obhajilu?“ vpraša otrok svojega očeta. Mož je v zadregi. Malo pomolči, pa odgovori: „Zato ne grem, ker nimam nobenega greha.“ „To pa že ni res. Sam sem te slišal, ko si zaklel!“ ugovarja sin. Oče pa se razjezi in ga zapodi proč.

Od tistega dogodka je preteklo pet let. „Zakaj ne hodiš k spovedi in obhajilu?“ vpraša veroučitelj svojega dvanajstletnega učenca. „Zato, ker tudi naš ata nikoli ne gre“, odgovori učenec. „Vi pa ste rekli, da mora oče dajati otrokom lep zgled.“ „Res sem učil tako!“ pravi veroučitelj. „Toda, če bi tvoj oče skočil v prepad, ali bi šel za njim tudi ti?“ Fant molči in odkima, toda vztrajal je na svoji poti. Ko je zapustil ljudsko šolo, je zašel v brezbožno družbo in vtonil v

njej. Nič več se ni vrnil nazaj k Očetu.

Ta slučaj — in podobnih slučajev je na tisoče — potrjuje, da je evharistična vzgoja bistvenega pomena. Zastonj se trudi katehet, če ga ne podpirajo starši. Vsa duhovnikova vzgoja bo dosegla uspehe le tedaj, če jo bodo matere in očetje podpirali z zgledom. Kar kdo nima, tega tudi drugim ne more dati. Starši, ki ne hodijo k maši, ne prejemajo sv. zakramentov, ne spoštujejo in ne ljubijo Jezusa v zakramentu ljubezni, ne bodo nikoli vzgojili otrok v pravem duhu.

Naše družine propadajo. Zakaj? Ker jih zastruplja posvečni, brezbožni duh. Če jih hočemo prenoviti, morajo tudi naše družine vzljubiti Jezusa v tabernaklju, ceniti sv. mašo in pogosto prejemati sv. obhajilo. Le globoka temeljita evharistična vzgoja slovenskih družin more rešiti narod iz razvalin.

DAROVI ZA SVETIŠČE SV. TEREZIJE NA KODELJEVEM

Darovali: L. 3000. Neimenovani dobrotniki iz J.; L. 2000: Turk J.; Kovačič Jer.; L. 500: I.I. L. 300: J. in Fr. L. 400: Koren A.; L. 200: I.I. Krašovec F., Hren F., Flajnik J.; L. 150: Redenšek B. in H.; L. 100: Šonc M., Likar Iv., Zargaj Fr., Jeraj M., Rant L. Peternel Fr.; L. 200: Valentin Iz.; L. 90: Mastnak M.; L. 50: Jeločnik P., Rosi Kr., Dolinar Iv., Rajšek M., Jezeršek A., Pribovič M.;

NABRALA: L. 500: Ga. Dolničarjeva; L. 300: S. M. Darina; L. 250: Bizjak Rez.; L. 120: s. Darina Ogulin; L. 120: Šetina Jak.

ZA KUBIČEN METER ZIDU NOVEGA

SVETIŠČA (L. 125) so darovali. — I.I. Kogoj L., ga Vedral, Bajc A., Suhadolnik V., I. I. (2 m). Ostane neplačanih še 959 kupičnih metrov zidu.

SV. MALI TEREZIJI SO POKLONILI ROZE: 5 rož: Zaplotnik M.; Novak Ter.; 3 rože: družina Podvršič, dr. Podiršič; družina Žitnik; I.I. 2 rože: Retelj M., Cuznar Jer., Zeichen M.; 1 rožo: Silvester VI.

PRISRCNO SE ZAHVALJUJEJO SV. M. TEREZIJI D. J. za prejete dobrote in pošiljajo svoj dar hvaležnosti Še: dr. Vojska, C. V. in sestra, druž. in M. K.

K Bogu po plačilo so odšli

Tratnik Stanko, salez. bogoslovec Višnja gora Godič Jože, Stična, oba padla za vero in domovino.

† GRAD JANKO
šol. nadzornik.

Nepričakovano nas je zapustil. Njegova smrt je globoko pretresla družino in vse, ki so ga poznali. Bil je mož dela in poštrevnosti. Najdražji zaklad

mu je bila mladina. Vse svoje moči je izčrpal zanjo. Da bi zrasla in živela globokoverna in zavedno slovenska. V ta namen je prirejal vzgojna predavanja tudi za starše in žel lepe uspehe, ker je učil z besedo, zlasti pa z zgledom. Delal je vse iz čiste in globoke vere, vse le v čast božjo. Veliko je pomagal kot pevovodja v Mld. domu. Naj mu sv. Mala Terezija obilno poplača v nebesih!

Uprava prosi

UPRAVA PROSI vse naročnike »M. Cv.«, ki še niso poravnali naročnine za 1944, naj to nemudoma store po položnici, ki jo prilagamo tej številki. Radi vseobče draginje so tudi tiskarski stroški lista ogromno poskočili. Še sedaj dolgujemo tiskarni precejšnjo vsoto, zato se nadajamo, da bodo zamudniki kmalu in radi ustregli naši želji.

Na svetišču sv. M. Terezije na Kodeljevem še teže precejšnji dolgovi. Vse dosedanje in še nove dobrotnike pri-

srčno prosimo, naj ostanejo svetišču še nadalje zvesti in od srca naklonjeni. Le tedaj nam bo mogoče prebroditi te težke čase.

Zato prilagamo vsem dosedanjim naročnikom (-cam) »M. Cv.« položnice, da jih imajo vedno pri roki in se jih poslužijo, kadar koli bi želeli.

Dosedanji naročniki, ki kakor koli niso prejeli vseh števil »M. Cv.«, naj nam to sporoče, da jim pošljemo manjkajoče izvide.

KAZALO

„Male Cvetke“ za leto 1944

PESMI: M. Elizabeta: Poznam te. str. 3; - Fátimska Gospa 20; - Deviška Mati 41; - Moja pot je varna 66. - Gregor Mali: Brez cvetja naši so domovi 5; Marija govori 51; Mlad. domu 82; Prvemu Mlad. domu 89; - Alma: Odpuščenje; - Sl. Ljubniški: Ob prečistem Srcu 23, Fátimski Marija 55; - S. Darina: Naši ljubi M. Brezijanski 35; - Janko Mernik: Fátimska idila 37. -

PO TEREZIJNI POTI: Ob božjih svetilnikih (S. Z.) str. 1; - Kristusov namestnik govori 3, 22; - V šoli sv. M. Terezije (S. Z.) 7, 25, 41, 57, 71; - Blagoslov družinske molitve (Gr. Mali) 8; - Karmelska roža (Srečko) 10, 26, 43, 58, 73, 95; - Naj spremene življenje... (S. Z.) 17; - Zgledi vlečejo (Gr. Mali) 25, 42; - Glavarica naših družin (S. Z.) 33; - Dar vednosti sv. Terezije (dr. Leonid Pitamic) 38; - Edino zdravilo (S. Z.) 49; - Nazaj h Kristusu (Alma) 51, 69; - Temelj družinske vzgoje (Gr. Mali) 58, 72; - Kaj pa to? (J. Langerholz) 60; - Pod skrivnostnim vplivom IV., V.; - Le po Terezijini poti (S. Z.) 65; - Jubilej krščanske ljubezni 81; - Iz skromnih početkov (Iv. Špan) 82.

V PODVIG DUHA IN SRCA: Dr. V. F.: Ne pozabimo na Fátimo! str. 4; Edino resnično zlo je greh 20; Razgovor 35; Kako spoznam, da se je Marija res prikazala 52; Razgovor o rožnem vencu 67; Kaj je s fátimskimi prerokbami? 81; - Naš narod in žal. M. b. (S. Darina) 23; - Krščanski nauk

(Jurčak M.) 27; - Če bi bila prej vedela II.; - Krepko v Terezijine stopinje I., II., III., IV., V., VI.; - Novi kroji 54; - Kot nekoč 56.

V TEREZIJINEM SVETIŠČU: Nevidni dež milosti 12, Rožni dež I., Življenje v Mlad. domu na Kodelj. I., Iz svetišča sv. Terezije D. J. 28; - V srčni hvaležnosti III., V.; - Posvetitev Kodeljevega brezmn. Srcu Mar. 75; - Praznik M. sv. Terezije na Kodeljevem V. - Četrto stoletje (S. Z.) 84; - Delo Mlad. doma (dr. Fr. Knific) 88; - Brezmadežna 1919 - 1944 VI.

RAKOVNIŠKA CERKEV IN OKOLICA: Pastirji 13; Duh. vaje 13, 29; Posvetitev družin 14, 45 Rakovniški mlad. dom 15; - Alarm! 30; - Oznanila in navodila 30, 62, 78. - Moje prepričanje 31; - Cerkev 31. - Drobne 32, 48, 63, 79, - Smrdljiva voda... 46; - Naš majniški praznik 47; - Sonce in sončenje 46; - Začnimo spet s pobožnostjo prvih petkov in sobot († Gregorij Rožman) 61; - Letošnji birmanci 62; - Ob spominu na Franceta (Drago Bizilj) 63; - Rožni venec v kršč. družini 77; - Mesec oktober 77; Ob desetletnici 79.

RAZNO: V varstvu Male Kraljice (S. Darina) 6, 23, 39, 55, 70, 84.

Uprava in uredništvo: I., II., IV., IV., - Umrli I., II., III., IV., V., VI.; Darovi I., II., III., IV., V., VI.; - † Ludvik Novak 75; - Drobne 76.